

LA TUIES

— Em sembla que avui farà anar de cap al marquès, senyoretal
— De cap, a on?

AQUEST NÚMERO HA
ÉSTAL VISAT PÈR LA
:: CÈNSURA MILITAR ::

Rufasta Carnestoléndico

o las fiestas del loco Momo

Estoy indignado. Me ha pasado una de más crespas que a Pico cuando le dijeron que de la Exposición no había nada. Figuraos que un sóminas me ha birlado el título del drama pirandellesco que yo iba a estrenar y va a ganar más dinero que Tayá en sus buenos tiempos. Hay para echar el gorro al fuego o para hacerse de la Cría del Canario.

Ahora se me ocurre preguntaros en qué se parece un drama de Rojas a uno que le saca dinero a otro cada tres meses. ¿No caéis? Sí, ¡hombres, que es trucu-lento! ¿Y una comedia mala, en qué se parece a una cosa que tienen las luces de gas? En que es-pita.

Para hacerme pasar el mal humor, este año voy a irme a hacer forrolla por los bailes de Carnaval. Yo, cuando era tan chico como Oriol Martorell, me disfracé con un sombrero que figuraba una punta de cigarro apagada. La gente venía y me preguntaba: ¿De qué vas? Y yo les contestaba: — ¡De burillal! A propósito: ¿sabéis cuántos concejales tiene el Ayuntamiento de Barcelona? Cincuenta, diréis. ¡Y un corde-ro! Tiene cincuenta y uno. Tiene cincuenta y uno, porque son cuarenta y nueve y un Par (y Tusquets). La suma más dolorosa es la sumanta.

Pues, sí, para Carnaval voy a organizar una caravana que será una cosa más grande que Rius y Rius vestido de etiqueta. Llevaremos a enterrar a Carnestolendas, hecho por un negro que se llama Pepe Tombo. ¿No habéis oído hablar nunca del Momo Tombo? Después, irán una serie de chicas inocentes de casa de la Mamá con unos

disfraces muy originales. Figuraos que habrá Pierrots, Colomabinas, Bebés, Fados, Pastores y Holandesitas, ¿Verdad que es nuevo? Soy el hombre de las grandes ideas. Me cuestan de venir, pero cuando me vienen, hay mojadero. ¡Palabra!

Una carta para Amos Cado, un chico que es betas e hilos y futbolista, en qué se parecen a un puerto de la provincia de Girona desde donde se exporta mucho corcho? Pues en que es ¡Pa l'Amos! Las casas de señoras ¿en qué se asemejan a las escaleras? En que tienen baranda. ¿Y un burro, en el establo, en qué se parece a una menor? En que se entretiene con la paja. Claro que este chiste es más viejo que el «Brusi», pero por las pocas pafias que me mandáis, no os voy a escribir la segunda edición de «La reina Inca».

Cuando me escribáis decidme si es verdad que Marsá va a lanzar otro manifiesto vibracionista y si volverá a hablar de los preservativos intelectuales, que tanta gracia hicieron en el «Lunch Bar». Recuerdos a la Pilar Alonso, a Cristóforo de Domenech y a Pastors, el reporter elegante.

RUFASTA

LOS MAESTROS ULTRAIS-TAS

Para que vean ustedes que a nosotros no se nos pasa nada y que somos leídos y escritos, vamos a reproducir unos «Versos del Sannatorio» que publica la revista «España» firmados por D. Francisco Vighi. Como verán, regocijan más que un artículo de Moraguetas y

que la conferencia de Par y Tusquets:

QUIRÓFANO
Luz urbana, fría, fea y ma-
[tinal.

Yo llego a las manos
de los cirujanos
el doctor Eugenio y el doc-
[tor Pascual.

Pantopon,
paraíso, artificial,
cloroformo,
ascensión en espiral (1).

No hay eufonia (2)
Mi glándula humorística se
[enfria

Bisturí,
nombre chillón, terror del en-
[fermo (3).

Quirófano,
magnífico esdrújulo para
[Guillermo (4).

Aguja
palabra aguda acentuada en
[llano.

Raquis inyección,
puñalada a traición (5)
del cirujano

Doctor Eugenio, Doctor Pas-
[cual
nuestro blanco delantal,
nuestro feo instrumental, (6)
para hacer de un humorista
un sentimental (7).

FIEBRE

Norte, Sur, Este y Oeste
el Nadvi abajo, el Zénit arri-
[ba

y yo atravesado por tres dia-
[gonales (8)
en el centro de la simetría.

¡Santo Dios! ¡Santo fuerte!
[¡Santo inmortal!
Yo quisiera ser punto cardi-
[nal (9)

(1) de la portería
hasta el principal.

(2) ¡Y qué ha de haber, hombre de
Dios;

(3) Y si no que se lo pregunten a
uno que haya recibido del carpon.

(4) O para Pérez.

(5) Y tóqueme usted un... vals.

(6) Sería de buen efecto
durante una bacanal.

¡Y tall!

(7) O un vegetariano.

(8) Y por la Gran vía Layetana.

(9) Que siempre es mejor que ser
punto de una casa de juego, sobre todo
cuando se pierde.

¡Librame de toda posición
[central! (10)
TEMPESTAD EN INVIERNO

Bum — buuum — bum —
[trucus profundo
tras un resplandor
¿Qué culpa tiene el mundo (11)
de tu mal humor?
¡Señor, señor!

Con magnesio y una lata (12)
lo hago yo mucho mejor.

Ya ven ustedes que nos-
ptros honramos a los genios
y que sabemos apreciar su ta-
lento y condiciones acústicas

GACETILLAS DE TODAS MENAS

(De pago, suplicadas y de
las otras)

Con motivo de haberse ce-
lebrado el pasado sábado
bailes de máscaras en varios
lujosos teatros de Barcelona
se vieron muy concurridos la
«Casa Verdura», el «Xa-
let», la «Posada Vega» y
otros establecimientos aná-
logos.

También fué muy impor-
tante el consumo que se hizo
de serpentinatas, confetti y go-
mitas.

Don José Pito ha denun-
ciado al juzgado que un su-
jeto cuyo nombre ignora, le
ha robado cien kilos de agu-
jeros de cañón blindados, va-
lorados en 786.429.748.942
de marcos.

Acusado de haber inten-
tado practicar abusos des-
honestos con la Chelito ha
ingresado en los calabozos
del juzgado un individuo lla-
mado Tranquilino Pesado.

(10) Vale más la horizontal. (10 pe-
setas en casa de doña Brígida.)

(11) ¿Cinematográfico o Deportivo?

(12) La tuya.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

El luxe de l'entretenguda

Al senyor C.sc.n.l.l.s, mentre estava al Continental fent el vermuth; li preguntaren:

— I doncs, senyor C.sc.n.l.l.s, per què gasta *querida* a la seva edat?

— Home, és una qüestió de luxe...

— Com vol dir?

— Si! Ganes de presumir una mica... Li sembla a vostè que demostra tenir pocs quartos mantenir una senyora per tal que uns altres la disfrutin?

Una frase a temps

Un dels nostres més coneguts nous rics ha comprat recentment un magnífic « Rolls Royce » que exhibeix a tothora.

— Li adverteixo — deia l'altre dia a un amic seu — que és un seixanta cavalls...

— Caram! — li respongué aquest. — Ja són cavalls per un sol asel!

La parla dels «dandys»

Es diu F.rr.n B.ss.ls i està considerat a Barcelona com un dels corridos més *dandys* i més refinats.

Diumenge en F.rr.n anava passeig de Gràcia amunt, quan va topar-se amb un amic.

— Hola, noi! On vas?

En F.rr.n, pensant-se fer una frase, li respongué:

— M'en vaig cap a la *ratonera*!

Volia dir la *garçonnière*!

El truc del doctor

Tothom es pregunta com el doctor T.rr.nts ha pogut, en el poc temps que exerceix, arribar a assolir una fama tan considerable. En efecte, en Lluïset, com li diem familiarment tots els amics, fa dos anys que té consultori i ja gasta auto, torre a la Bonanova i llotja al Liceu.

La seva especialitat és el tractament de l'obesitat. Ningú com ell sab reduir la cintura massa opulenta de qualsevol *jamona* o la panxa massa senyoestevesca d'un nou ric.

— I doncs, Lluïset, com dimonis ho fas? — li preguntàrem, fa poques nits, a la tertúlia del Continental on sol acudir.

— Vos ho diré en confiança. Els inoculo els microbis de la *solitària*, sabeu? i els meus pacients, per grassos que estiguin, es fonen com una candela cap per avall...

— Jo no sé perquè totes les dones teniu aquests capritxos tan estranys!

— Això depèn de l'edat dels homes.

El bon reporter

A Telèfons, centre de la xafarderia reporteril, un periodista s'acosta a un company i li diu:

— Em podries deixar cinc duros? Tinc de desempenyar el frac, que m'és indispensable per anar a un acte oficial on cal presentar-s'hi d'etiqueta.

Aquest, de bona fe, li dona els cinc naps.

Passen dues hores i els dos periodistes es topen a Villa Rosa.

— Però... no havies dit que volies els cinc duros per desempenyar el frac?

— Si...

— I com és que ara et trobo aquí?

— Noi, no he pogut anar-hi. Figura't que no m'havia recordat que tinc també empenyada la estilogràfica!

Per ser-ho i no guanyar res

Pel carrer de Barberà—saló del mercat lliure de contractació amorosa—passa una xicota rossa, menuda, lladreant mirades incitants a tots els viandants.

Un se li apropa i li pregunta:

— Quan?

— Deu pessetes!

— No farem res, noia! És molt car. Si fos cosa d'un durot!

— Un duro? No sé pas què t'has pensat! Per aquest preu em sortiria més a compte anar a treballar a la fàbrica!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Xafarderies

ASSSENTADES a l'entorn d'una taula de roure, coberta amb un tapet d'hule, les nevodes de la mamà esperen que truqui al ú. Són les cinc de la tarda i encara no s'ha estrenat cap d'elles.

Mentre una fa un solitari a veure si tindrà sort, i una altra es fa un gersèi de punt i una altra llegeix *La sin ventura*, altres xafardeixen sobre els seus amics.

— A l'Enric, faràs el favor de no nomenar-lo, eh? — interromp l'una. — Va ésser el meu primer amant i no vull que s'en parli malament.

— Com! L'Enric? Jo pensava que era en Marcel!

— Ah, si! — respon la noia — En Marcel també! **NANUKO.**

El judici

EN Feliu anava pel passeig de Sant Joan tot capficat, quan va topar-se amb el seu company en Manel.

— Hola, noi — va fer aquest. — On vas tan depressa?

— Vaig al Palau de Justícia.

— Què hi tens que fer?

— M'han citat a un judici oral.

— I doncs?

— Si, mira, coses de la vida! Resulta que la meva xicota i jo... saps? allò que passa a vegades, que un perd la serenitat, i ara està de quatre mesos i em citen perquè em casi amb ella...

— Així no és un judici oral...

— Com que no?

— No, home, no! És un judici de faltes!

A. T. NIXTA

— Quanta amabilitat!

— No n'hi ha per tant! Quan s'estima de debó, lo menys que és pot fer es besar la mà amada, per correspondre a la vostra gentilesa de posar-vos als peus de les senyores.

Història d'un viatge de nuvis

ERA pel mes de gener i el meu pare va decidir que ens en anéssim tots dos a Vilamitjana per tal d'arreglar un assumpte d'uns terrenys.

Fets els preparatius, un dissabte, de bon matí, ens encaminàrem cap a l'estació, demanàrem dos bitllets per Calaf i ens encaixonàrem en un vagó de tercera.

Encara no feia cinc minuts que ens havíem assentat, quan vegíem que per la porta del vagó entrava un gios farcell, després una maleta, agafada a la nansa de la qual seguia una xamosa xicota d'uns divuit anys, que donava el braç a un minyó alt i sapat...

No calia que els dos viatgers es posessin un cartell anunciant que eren casats de feia dos dies, que prou s'els hi veia. Durant el viatge ens explicaren que anaven a Arfà i que, per consegüent, quan baixarien a Calaf haurien d'agafar el mateix auto que nosaltres. Ens assabentaren que ella es deia Antonieta i ell Pau, que la noia havia servit fins la vetlla del casament, del que sols feia tres dies, i que el nuvi era mosso d'una taberna del carrer del Rec.

A mig camí, que per cert era desastrós, l'auto tingué una seriosa pana, lo que ens obligà a fer nit dintre el cotxe. Cadascú s'arreglà com pogué per fer una bacaina, i com l'Antònia es queixés de sentir molt fret a les mans, el seu marit li digué que les posés entremig dels seus genolls.

En aquesta posició s'adormiren tots dos. Havia passat una bona estona, quan de prompte ell es despertà tot astorat.

— I ara, Antonieta, què fas! — exclamà.

— Però per què estàs tan capficat?

— Perquè estic notant que amb les teves exigències m'has deixat la bossa buida.

I la noia, que seguia dormint, respongué amb veu apagada:

— Senyoreta, remeno la xacolata!

Doc

De tir ràpid

PASSEIG de Gràcia avall, passa una senyora alta, grossa, ferma de cuixes, ampla de pit i de flancs potents i pronunciats.

Un nyicris se li acosta i baixet, baixet, me li etziva a cau d'orella:

— D'aquesta carniceria, m'acontentaria amb un sol tall!

I ella, tota compassiva, li contesta:

— Però, fill meu, si no li cabria a la boca!

UN ARTILLER

Una sorpresa

FUMANT displicentment un egipci, la Fifi escoltava distreta les notes estridentes del jazzband de l'«Excelsior», assentada davant d'una taula on un cocktail, dintre el qual flotava una palla, s'avorria, esperant que la xicota es dignés posar-hi els seus llavis vermells i temptadors.

La florista, que l'havia remarcada a l'entrar i no havia pogut acudir a veure-la desseguida perquè uns senyors li donaven un encàireg, s'apropà an ella així que quedà llesta.

— Com va acabar lo d'ahir a la nit, Fifi?

— No m'en parli! Desastrossament!

— I doncs?

— Figuri's que aquell senyor va tenir el caprici estrany de no voler anar a cap hotel amoblat i es va empenyar en venir a dormir a casa!

— Vaja una gent més estranya! Creu-me, noia, que els senyors es posen cada dia més difícils. I què va passar?

— Doncs que, és clar, com que l'Andreu no sabia res, al sortir de tirar a la «Colombòfila» s'en va anar cap a casa, va obrir amb la seva clau, es va ficar al llit, i allí ens trobarem tots tres!

— Caram! Si que va anar malament, això! I com ho vareu fer?

— Si, miri, com volia que ho féssim: vàrem partir peres.

SIG. A. LETTA.

NOVEL·LETA

[CAPÍTOL SETÉ

La notícia va caure com una bomba. Ningú s'en sabia avenir. El senyor Fidel, les amistats, els companys de penya, tothom se n'es-cruixia, i, no obstant, era veritat. El senyor Ramon es casava amb la Laieta, i s'hi casava amb tots els honors, donant a l'acte la fastuositat que requeria i enorgullint-se del pas que anava a donar.

Quan a *La Vanguardia* aparegué la nota de so-cietat anunciant l'aconteixement, els que coneixien al senyor Ramon s'entregaren al comentari mordaç i pocasolta a que la cosa dava marge, i fins el senyor Regordosa, el flamant fabricant de llonganisses, entre plat i plat de *pocker*, es per-meté algunes inconveniències que el senyor Ra-mon hagué de tallar en sec per a evitar que s'el molestés més amb insinuacions agravioses.

— De manera que vostè entra, senyor Ramon?

— Si.

— Miri que tinc joc servit!

— M'és igual. Dugues cartes.

— Amb molt de gust.

— Deu duros més.

— Doblo!

— La resta!

El senyor Regordosa aguantà el respir i es quedà mirant-se i remirant-se les cartes, sense acceptar ni despreciar l'envit. Tenia un *ful* de *Kas* i *asos*, però la resta representava més de mil pessetes i no s'hi atrevia. Per fi, donant-se per vençut, tirà les cartes i mormolà:

— És clar: ja deu haver *cuaçal*! Vostè rai que diu que sempre que *entra*, *cuaçal*!

— No ho cregui pas, senyor Regordosa — con-testà violent el senyor Ramon. — Si fos tal com vostè diu, més d'un amic meu, casat, tindria un successor cada nou mesos. Fixi's: una parella de *jotes*.

El senyor Regordosa aguantà la fuetada i en tota la nit no creuà cap més paraula amb el seu

company de *partida*, ni, des d'allavors, s'atreví ningú més a portar la conversa cap a camins tant perillosos.

Des de que formalment el senyor Ramon va de-manar a la Laieta per casar-s'hi, i aquesta, des-prés de molts precés i moltes insistències accedí, la vida íntima dels dos enamorats donà un tomb complet.

Res de llibertats. Res de propassaments. Feste-javen com dos enamorats de la primera volada i es passaven hores i hores junts, contemplant-se, desitjant-se i no anant més enllà d'alguna apre-tadeta de mà, algun petó furtiu i escadusser que el senyor Ramon no sabia retenir i del qual ella protestava melosa i enjogassada.

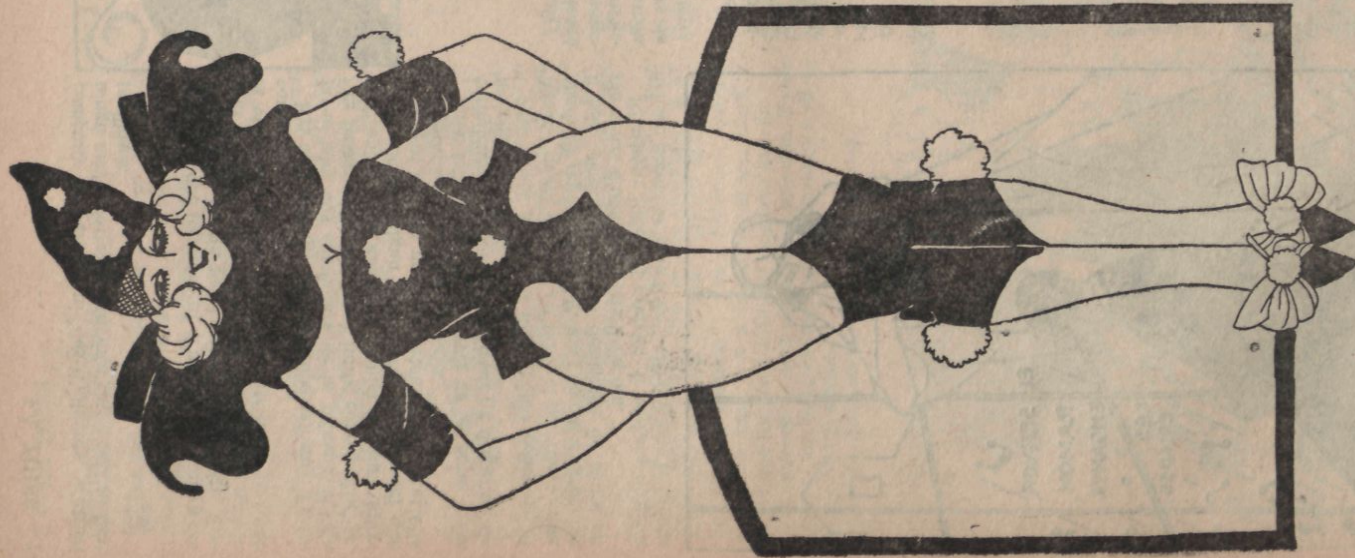
Eren feliços. Per fi, a través de les seves vides turbulentes, havien trobat l'oasis on descansar de les arideces del desert.

Ella havia arribat a oblidar per complet el *Nevat* i quan, de tard en tard, el recordava, una onada de repugnància l'envaïa i un odi irrefrenable li feia cloure els punys desitjosos de caure en ple rostre d'aquella bèstia llefiscosa.

El senyor Fidel, al principi, li portava notícies del seu *enamorat*, com li deia ell, fins que la Laieta

I caigué als seus peus en demanda de perdó.]

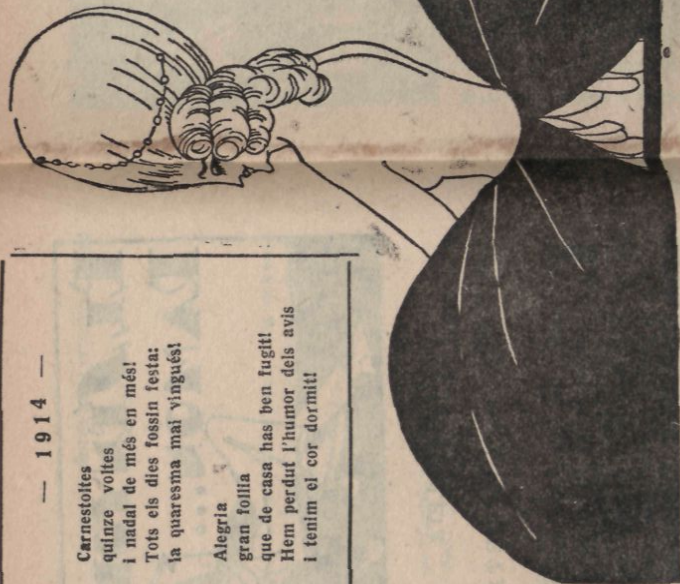
DISFRAS PREVISOR

VOSTES es deuen creure perquè porto aquest trajo de «pierrafiteja», que no hi ha més que acostar-se i... peix al cove, veritat? Ai, fills meus, no em facin riure, que no en tinc ganes! Com se coneix que baixen de l'hort! Però baixin d'on vulguin, s'hauran de contentar fent-ho tots sols perquè jo... porto tapeta de seguretat. Oi que no s'hi havien fixat? Doncs, no val a badar, fillets, que el que bada l'hi collequen!

— 1914 —

Carnestoltes
quinze voltes
i nadal de més en més!
Tots els dies fossin festa:
la quaresma mal vingué!

Alegria
gran follia
que de casa has ben fugit!
Hem perdut l'humor dels avis
i tenim el cor dormit!

DISFRAS DISCRET

JO no sé com hi ha donotes que gosen a disfressar-se amb aquells trajos tan curts de per tot arreu, que els obliguen a ensenyar-ho tot i a que tot hom s'enteri fins dels detalls més insignificants. No és que a mi no m'agradi divertir-me, però ja és sabut que «pecat amagat, és mig perdonat». Jo, atinent-me a n'aquest alorisme, crec que les senyores els peca com el meu, tan ingenu, tan cast, dona gust anar al ball. Qui s'ens posi al davant. Veient, amb un petit advertiment: la falldia és feta a posta per a dos oculars fent, que ningú li dirà res! He de fer un peti que l'un molesli a l'altre

Ni ella mateixa s'en sabia avenir de què un dia hagués posat amor a n'aquell home que més una desferia de la societat. «No, no, mai més, mai més!» I l'amor, el veritable amor que en el seu cor havia sabut despertar el senyor Ramon, li redoblava les energies per fer cara a l'«enemic» que l'assetjava rastrear, menaçador unes voltes, suplicant unes altres...

I el dia destijat arribà. En el cambil de la Mercè, rodejada de tots els honors, la Laietà passà a ser l'esposa del senyor Ramon.

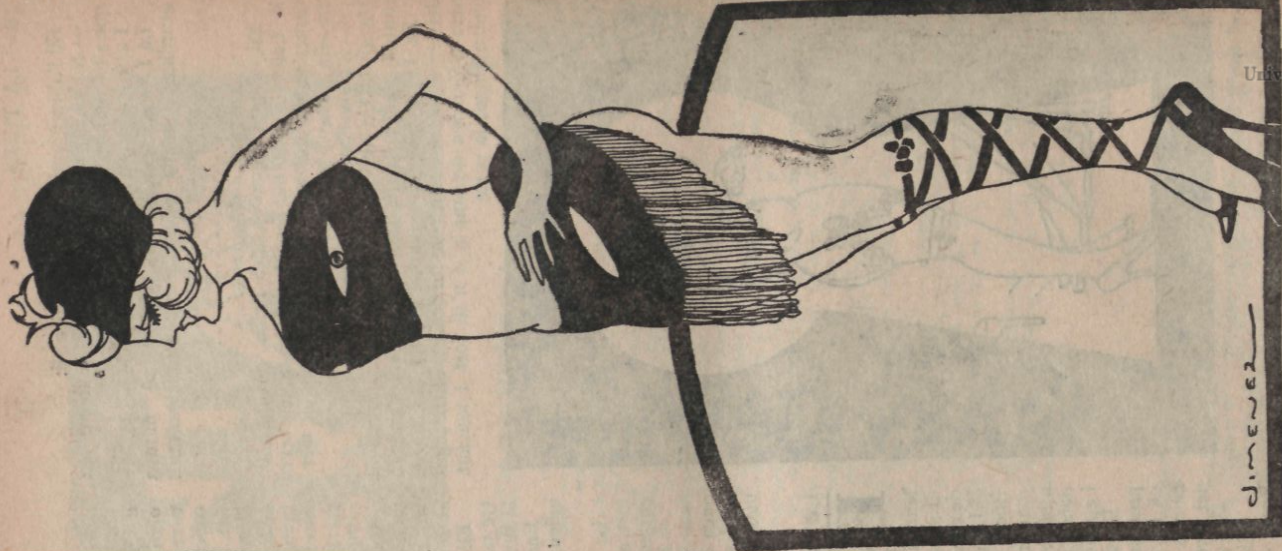
Es féu festa completa. Assistí a l'acte lo bo i millor de la societat barcelonina i en el «Ritz» serviren un dels banquetes més fastuosos que s'havien donat a n'aquell palau del ben menjar.

El senyor Ramon, vessant l'or a dojo es proposà cobrir l'origen massa humil de la Laietà i cal confessar que arribà aconseguir-ho. Entre aclamacions i aplaudiments la felicitat parella deixà l'hotel i l'auto volà vers al nuu d'amor que els esperava en el seu magnífic xalet de la Bonanova.

— 1924 —

Què s'han fet
les cavalcades
i els grans balls del «Gavilán»?
On ha anat l'humor i ingeni
d'artistes i ciutadans?

— Carnestoltes
quinze voltes?
No cal pas que ho demanem!
Be hem pogut prou divertir-nos
amb deu anys que la ballem!
V. R.

DISFRAS EXTRA-RAPID

JO sempre he sigut una dona pràctica. M'empingo els complimentes. No s'ha de fer? Doncs com més aviat millor, i alabèt sigs. Déu, o tal dia farà un any l'endemà de la vigília! Veuen aquest disfràs que sembla que serveix per tapar alguna cosa? Doncs no serveix per a tapar res! Si s'en volen conveïner, no han de fer més que obrir un xic el sarrell que penja de la falxa i trobaran el canvi expedit. Sense complimentes, senyors! Com si fossin a casa seva! Amunt els cors!

Quan entraren al salonet, coquetó, magníficament decorat, el senyor Ramon agafà la Laietà per la cintura i l'abraçà trèmol d'amor i de desig.

— Deixa'm, Ramon; no encara!
— Reina, reineta meua! Tu has sapigut il·luminar la meua vida amb unes clars i uns tornassols que jo no coneixia! D'ara en avant començo a viure! Estem sols: ben sols, Laietà! Abraça'm! Fort, ben fort! Amb tota l'ànima!

— Ramon!... Ramon!...
Un bes llarg, suau, quiet, clogué les seves boques i els seus cossos s'incrustaren l'un amb l'altre en un abraç, cast, ingenu, delitós...

De sobte un brugit estrany que pujava del carrer els despertà del seu èxtasi.

— Què passa, Ramon?

— No sé...

Els dos esposos s'abalançaren al finestrall a parlar l'extor i els visillos.

La criadora i el soroll es féu més perceptible. Una cançó barroera, feridora arribava fins a les seves oïdes barrejada amb sorolls de llunes, descompassats, estridents...

El senyor Ramon

enganya a les criades...

Els dos esposos es miraren acovardits. Ella mortol plorosa.

— Esquellots!...

Ell l'abraçà amb efusió, bo i dient-li:

— No ploris, maca, no ploris! És en Regordosa que s'ha venjat!... S'ha venjat!...

I caigué als seus peus en demanda de perdó.

La Laieta, apoiada contra el finestral, mirava aturdida la canalla escandalosa que seguia cantant:

...enganya a les criades...

.....

enganya a tot lo món!...

Ell, trèmol d'emoció, alçà l'alba vestidura de la Laieta i com un leonet s'aferrà a les seves cames petonejant-les amb veritable frenesí, mentre ella lluitava per desfer-s'en.

— S'ha venjat, però jo també em venjo! Té! Un altre! Un altre! Un altre! I ara... que vagin cantant, que nosaltres també cantarem! També...

La Laieta pogué escapar-se d'entre els braços del seu espòs, i saltant com un ocellet, entrà joganera a l'arcova deixant-lo a n'ell fora i tancant violentament la porta.

... el senyor Ramón, pel forat del pany.

— Obra, Laieta, obra!

— *Espera't, dolent, espera't!*

I la xamosa desposada començà a desvestir-se de les robes nupcials, mentre el senyor Ramon, pel forat del pany, contemplava enfebrit la torturadora visió...

— Laieta, per Déu!

— *Espera't. Desseguida'estic.*

Prò en lloc de donar-se pressa, destre en ferse desitjar i decidida a fer del tot feliç aquella nit a l'home que tot ho havia sacrificat per ella, li oferí poc a poc, un a un, tot l'encís dels seus encants. Primer, lliure de les faldilles, deixà al descobert les seves pantorrilles magnífiques, torneja-des, refulents sota el tornassol de la mitja blanca. Després gbotaren enfora els seus pits meravellosos, pròdics, desbordant-se per la cotilleta breu com dugues onades embravides. I al caure la cotilla i les calcetes coquetones les subjugadores cuixes de la Laieta s'oferiren temptadores sota la camiseta orlada de puntes i entredosos.

Un cop violent donat a la porta pel senyor Ramon féu que ella s'en compadís i les hi obrís de bat a bat esperant-lo dreta al mig de l'arcova amb els braços estesos.

Ell s'hi llençà com un nàufreg i allà mateix entre petons i mocegades fruí les delícies del cos de la seva esposa.

Encara, part de fora, els cants i esquellots seguien:

...enganya a les criades...

La Laieta, despreocupada, burleta i aferrant-se fort al seu marit li digué a cau d'orella mentre entrecreixant-se s'enroscava com una serp:

— No els sents?... Ramon?...

— Si... si... ja els sento!... Però ara... s'equivoquen de mig a mig!... Alguna vegada... havien de ser les criades les que enganyessin al senyor Ramon!

VÍCTOR RIPALDA

La resposta de la Carmeta

EL senyor Roca estava casat amb una xicota esplèndida. Tenia vint-i-cinc anys, era alta, morena, esvelta, amb uns ulls negres violents i quan caminava, les seves anques atapeidíssimes es movien amb un ritme sensual capaç de trasbalsar l'ànim més equilibrat.

L'Agnès, que així es deia la dona del senyor Roca; mentre aquest s'estava al despatx, li fregia conciençudament amb el seu cosi Robert, gràcies a la complicitat de la minyona, una noieta que es deia Carme i que era bonica com un pecat ros i apetitosa com un préssec madur.

El senyor Roca, que, per la seva banda, no era precisament tampoc un model d'austeritat, l'atrappà un dia al corredor i li donà un discret pessic en una de les seves rodones i ben formades galtes del revers.

— I ara, senyoret! — va fer la Carmeta.

— Si no fossis tan esquerpa — insistí el senyor Roca, — t'augmentaria de deu duros cada mes el sou..

— I ara! — va tornar a dir la xamosa raspeta.

— El senyoret Robert ja m'els dona cada vegada que ve a veure a la seva senyora i mai m'ha volgut tocar un fil de la roba...

K. GAT

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

De societat

DONYA Conxa era una *jamona* més catxonda que una gata en el mes de gener i com que el seu marit ja feia aigües, la bona senyora procurava donar gust a n'el seu cos tot donant-ne també als amics de la casa, que hi acudien com les mosques a la mel.

El darrer flirt d'ella va ésser amb el joveníssim i llorejat escriptor Max Ammel. Nosaltres, les dones, tenim preferències pels artistes, perquè ells saben elevar al màxim les delícies del plaer.

Donya Conxa va convidar a un ball íntim al jove escriptor i tot ballant li permeté tantes llibertats com ell es volgué pendre, a fi de què aquella nit mateixa, que per cert anava molt moguda, quedés consumada la seva desitjada conquesta.

Aprofitant el moment de la festa en què regnava més animació i segura de què ningú notaria la seva absència, donya Conxa s'emportà en Max a una habitació separada i obrint audaç la seva faldilla entallada oferí incondicional al jove literat la meravella de la seva carn carmesina.

Aquest, un xic astorat per l'inopinada ofrena, s'agenollà cerimoniós i la féu objecte del més diví homenatge.

A l'acabar-se la festa, el marit de donya Conxa s'en-carà amb ella tot empipat i li demanà amb brusquetat:

— Podries dir-me què hi feies amb en Max a la saleta de confiança?

— Oh, si; es despedia i m'ha besat la mà.

— Doncs, mira, una altra volta, quan et besin la mà, procura no tenir-la entre les cuixes!

LAURA BRUNET

El pis per llogar

AL carrer de Llovera, de la simpàtica població de Reus, hi havia — cosa estranya en aquests temps — un pis per llogar.

La portera, una dona d'uns cinquanta anys, estava fent mitja al quiosc, quan una parella que es veia benbé que eren promesos que cercaven pis per poder-se casar, entrà a la porta.

— Deu la guard — féu el xicot. — Que podríem veure aquest pis que hi ha per llogar?

— Si, senyoret, amb molt de gust. Poden pujar vostès mateixos. Aquí tenen les claus.

I la portera, pot ésser sense sapiguer l'importància que tenia aquell acte pel promès, i sobretot, per la promesa, els donà les claus del pis.

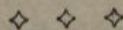
Els dos promesos entraren al pis i, és clar, l'ocasió que fa el lladre, la solitud, la calor que s'hi sentia, puix era al pic de l'estiu... Res, que la pobre noia, quan sortí cap a l'escala estava vermella com un pebrot, duia la roba en desordre i ell estava groc i ullerós com si li hagués vingut, si senyors, com si li hagués vingut un cobriment de cor.

— Què els hi ha semblat? — preguntà la portera.

— Ja li diré — va dir el xicot. — El terrat és molt bonic, els davants estan molt bé, però l'entrada és estreta i un xic fosca, tot ell, un cop adintre, l'he trobat petit...

— Bé — interrompí allavors la noia, — no diguis, que de totes maneres tu has dit que un cop dins t'hi trobaves bé...

UN GANXET

Recurs

ANDIA, noi Ja es divertia, ja, en Marcellí! Figurint-se lo que pot ésser un xicot de vint-i-vuit anys, guapo, gras, elegant i posseïdor d'una regular fortuna guanyada en una breu carrera de comerciant en materials de construcció. Nou ric dels més clàssics, tenia totes les característiques del *parvenu*: gastar auto dels més cars, dur abrics llargs fins a terra, per a demostrar que al seu posseïdor no li ve d'un pam de roba, i, damunt de tot, ostentar una *querida*. Oh, una *querida*! Això era un mot màgic per en Marcellí. Dóna tan de *pistol*!

En va cercar, doncs, i la va trobar. Una noia deli-

ciosament bufona, nomenada Toneta i que, malgrat semblar de lo més innocent del món, era un peix que es portava l'oli, les setrilleres i fins l'amo del setrill i de l'oli si badava.

En Marcellí no va regatejar res. Va posar-li un piset amb tots els refinaments del luxe i de mal gust propis de la seva posició econòmica, a l'inevitable carrer d'Aribau.

Al principi tot anava bé. En Marcellí es divertia d'allò més. Cada tarda la passava amb ella i no cal dir que feia valdre tot lo que les seves forces li permetien el dret que tenia damunt la xicota.

Però passaren els dies i en Marcellí ja començà a passar engúnies. Alguns amics li feren carinyosos advertiments. Després ja eren irònics comentaris sobre el desenrotll del seu front. Més tard ja se li reien a la barba. La Toneta era més d'allonçes que una gallina. El piset del carrer d'Aribau era una mena de galanteria de l'amor on tothom hi cabia...

Un dia que se li ocorregué a n'en Marcellí anar a passar, fora l'hora de costum, una estona a ca la Toneta, una desagradable sorpresa li confirmà les poc agradables noves que abans li havien comunicat els seus amics. La xicota estava en camisa amb el carboner del barri, entregant-se a una mena d'exercici gimnàstic que Adam practicà amb la senyora Eva quan va passar allò de la poma i de la serp.

El carboner, advertit de la presència d'en Marcellí, fugí de la manera que va poguer i la Toneta obtà pel socorregut procediment d'esclatar en plors, demanar perdó, gemegar i desmaiarse...

Sort que en Marcellí era bon jan i es deixà convèncer.

— Et juro, Marcellinet meu, que mai més en sorprendràs amb un home!

Passaren unes setmanes i quan ja en Marcellí havia oblidat tot lo passat sosprenqué un altre dia a la Toneta fregint-li amb aquella frescura... Però aquest cop no era un home! Eren dos, que fent una sèrie de combinacions perversament refinades, gaudien dels copiosos encisos de la seva entretinguda!

No en volgueu més d'escàndol. Crits, increpacions...

— Pocavergonya! Indecent! Mala... dona!

I ella, molt serena:

— Que no he complert la meua paraula?

— Encara tens barra, desvergonyida!

— Et vaig prometre que mai més em sorprendries amb un home... I ara ja deus veure ben bé que són dos...

MICK E. LETH

♦ ♦ ♦

La trompeta d'en Sirerol

Al nandulandesc poble de Llofriu estaven desesperats. Figurint-se que feia tres mesos que en Sirerol s'havia casat amb la Roseta i havia inaugurat un costum, desconegut en aquell poble — i segurament arreu del món — que no els deixava dormir.

Ens explicarem. En Sirerol, recordant que quan el gall ha acabat de fer grimègia amb la gallina deixa anar un kikiriki sorollós, agafava una trompeta quan estava llest de jugar a saltar i parar amb la Roseta i tocava una estrepitosa marxa triomfal. Així tot el poble de Llofriu s'enterava de cada cop que el matrimoni complia amb les sagrades funcions que li són peculiars.

I veu's aquí com a la nit, quan tot estava silenciós al poble, ressonava la trompeta i les senyores que

dormien al costat dels seus respectius marits mormolaven:

— Mira, noi, la Roseta no es deu pas avorir en aquest precís moment...

No cal dir que tot allò es prestava a comparacions odioses, i és per això que una terrible conspiració fou tramada contra en Sirerol.

Un dissabte, els amics se l'emportaren a la taverna i allí el convidaren a fer algunes copes, en les que subrepticament havien introduït un anafrodisiac capaç d'acabar amb les energies d'un Hèrcules...

I aquella nit, els habitants de Llofriu s'adormiren tranquils, esperant que per fi la famosa trompeta no vindria a interrompre el seu descans...

Mes els que així pensaven estaven ben equivocats, perquè a les poques hores d'haver-se ficat al llit els bons llofriuencs un estentori cop de trompeta va ressonar als quatre costats del poble. Era en Sirerol que, en vista dels seus inútils esforços per poguer complir amb els seus deures matrimonials, tocava desesperadament a retirada.

BIT LLETA

♦ ♦ ♦

El solter recalitrant

VOSTES deuen conèixer segurament al senyor Rafecas, el famós importador de cigrons xec-eslovacs, que en els anys de guerra va guanyar una fortuna colosal. Aquest bon senyor, que no va enredar-se en comprar marcs, ni accions del Banc de Barcelona, ni barcos, ni res que no fossin valors segurs, és dels pocs rics d'ara que ha sapigut conservar i augmentar la seva respectable millonada.

Això, sí: ell no descuida els negocis i segueix passant-se la vida al despatx com quan tenia la seva modesta botiga del carrer del Rec. Es lleva dematí; si surt després de sopar, a les dotze ja és al llit, i els diumenges s'els passa al Círcol de Caçadors jogant als escacs i llegint els diaris.

El senyor Rafecas viu sol, amb una vella minyona que li guarda el pis; no gasta querida ni va mai de juerga. Un verdader model d'austeritat, en un mot. Els seus amics, a vegades, li reprotxen:

— Vostè, senyor Rafecas, amb els diners que té, hauria de procurar divertir-se un xic més. Per què no es busca una amigueta...?

— Donen massa mals de cap i tenen molts capricis — respon el millonari. — No estic pas per aquestes cabòries.

— Home, i no creu que podria casar-se...?

— Casar-me? Només em faltaria això! Creu vostè que no tinc prous mals de cap?

— Ja caurà, home, ja caurà, el dia que s'enamori d'una senyora caia...

— Home! No li diré que no. Per ara només em tiren els negocis. El dia que em tiri una dona, ja serà diferent.

P. AST HERADA

Conte premiat del número passat:

La broca de l'aprenent

EL CISTELL DEL RECADER

S'ha mort en Careta. Pobre Careta! Era un xicot en tota l'extensió del mot. Excel·lent company que s'havia guanyat les simpaties de tots els que el tractàvem.

Humorista finíssim, els seus comentaris aguts eren força celebrats. Podria dir-se que ho ha sigut fins a l'hora de la mort. Es deia Careta i ha mort als volts del Carnaval.

Per cert que el Ciero, en dedicar l'elogi fúnebre de l'amig mort, deia que havia escrit un llibre sobre *Bulgàries*.

Sens dubte els linotipistes de can Carrasco es pensen que *vulgar* ve de la terra del yoghurt.

De *La Jornada Deportiva*:

« En Londres se celebra el partido más importante del Continente... »

I nosaltres creguts que Anglaterra era una illa!

Ha estat multat per haver promogut un escàndol als barris baixos, un tal Bartomeu de Rosselló.

Serà el digne rival del senyor Rufasta i ex-president del Sindicat de Periodistes que als seus anys s'ens ha tirat a la mala vida?

De la vida alegre

L'« Eden Concert » segueix tirant de *Saldoni* i *Crispin*, com si fos el primer dia. A veure si arribaran al quinqueni, com el senyor Maura. De ninfes hi ha de nou la Granerita, xicota capaç de fer perdre la xaveta a qualsevol; la Reina, rubiales i xamosa; la Tereseta Beneito, que em té beneito del tot pels seus trossets; la xateta Elofranc, que està feta tota una artistassa, i una colla més. Les Mary-Chelo, Marineta López, Benavente, Llausàs i la Cueva, bones per ara. Quin pomell de xicotes, senyors!

Els Leyer-Lia s'han acomiadat amb gran èxit del « Monte-Carlo ». Ho xafan bé i fan riure a la gent, que bé prou ho desitja. La Pilar Marin cada dia és més guapota. Li mocegaríem una pestanya, paraula! La Carmeta, l'herbolària de la casa, tan castissa i amiga de la grimègia, ens fa l'ullet! Dolentota, no ens faci passar un mal rato!

La raó social BlatArtabau no para ni un moment d'estrenar coses al « Folies ». Així, doncs, *Españoladas* desapareixerà aviat del cartell i és llàstima perquè l'Alady hi fa de pinta amb molta trassa, en Wernoff d'angles amb cibella i tot i en Blat de moro, fugint de les gallines per por d'una picada. De nou hi ha la Tereseta Pons, xicota revingudeta i de molta veu; la Manzanars i la Mari-Celi, que està trista perquè la gosseta no li apren el narro. Que no ho veu, bufona, que es perdre el temps!

Al « Pompeya » hi ha la Dorita, que treballa tard i per sentir-la no cal ser-hi *L'orita* (perdonin); la Zoè, tan esbojarradeta i despenzinada com sempre, i la Nagrita, cada dia més bonica. De nou hi ha l'Aixa, una hebrea autèntica que té la mar d'admiradors.

Al « Sevilla » hi veureu l'Encarna, que ho encarna molt bé; la Vargas, que ara domestica grills, i per això treballa amb gàvia, i els Magda-Ricart, que són els amos del colarvo.

Al « Royal » hi tenim lo bo i millor del Paral·lel. Hi ha la escultural Myrúrgia, xicota la mar de joganera; la Margot, que és un caparronet molt bufó, per la què sabem està boix l'adroguer del seu barri. La Leo-Pons, pobreta, té mal a la cama i no pot ballar. Però, es qüestió de dies. Que no sigui res, maca. La Marietina i la Benetty s'ho prenen per lo seri i ho fan d'allò més bé. La Nieves de Talia, xicota revinguda i carregada de pit, canta més que un canari cego de l'esquer. També hi ha aquella madrilenya tan barrilaire que es diu Vinzes i que té tanta parròquia per lo molt i molt que sap de tot; és una xavaleta que val totes les peles i que vos fa passar un bon rato amb la seva conversa.

Ja som al « Moulin ». Allí segueixen tenint predilecció per les xicotes revingudes i boniques. Hi trobareu a la Montiel, riallera i suggestiva; a la Hungria, presumint de dolenta, però que es més bona que el pa de pessic; a la Reinou, amb aquella careta d'àngel; a la Linda-Rosa, plena de picardia i de tall, fent passar un mal rato als

— Estic esverada! A veure si en Ramonet ho coneixerà que li ho sigut una mica infidel!

— Vostès saben en què s'assemblen un gos i un pavó reial? Tan senzill que és! En que ni l'un ni l'altre saben una paraula de gramàtica!

figuers; a la Nenita, que canta com un àngel, i aquella carbasseta que no sé perquè es posa Bibelot.

A l'«Apolo» petit, encara hi treballen. Quedarà com nou, i si és veritat lo que diuen, faran pasta de debò.

En Serrano tampoc s'adorm, i aprofita el cierre del «Novelty» per fer grans reformes i rentar la cara de la sala d'espectacles. Sabeim que ha pujat un pis més i que vol debutar amb lo bo i millor que trobi.

EL COSINET DE LA TUIES

DE novel·lats? Poques coses. Al «Nou», estrena de *Los gavilanes*, que diuen ha costat un potosí i que donarà moltes peles a l'empresa. Al «Tivoli», *La leyenda del beso*, que no és una llegenda, sinó una realitat, i si més no, pregunteu-ho a qualsevol nena de les que va al cine. I al «Barcelona», teatre clàssic a tot drap: Calderón, Lope de Vega i Duc de Rivas. En Ricardet Calvo, amb aquells versos que sembla que els canti, fa posar els ulls en blanc a les nenes romàntiques. Ai, lladre!

A l'«Espanyol» han estrenat una cosa que esborrona i es titola *El ganàpia*. Ja està bé, ja; però, què volen que els hi diguem. Ens agraden més aquells vodevils amb calçotets d'en Pep Alfonso. És qüestió de gustos, ja els ho direm.

Ara a l'«Apolo» tornen a fer *La gatita blanca*, allò que feia la Teresita Calvo quan en Lerroux era l'amò del Paralel. Comparada amb els espectacles d'ara, *La gatita blanca*, que fou l'escàndol de les dames d'Estropajosa, ara ens sembla una cosa per a famílies. Coses dels temps.

A «Eldorado» la Pilar Alonso, que cada dia és més maca i més mal intencionada, segueix el seu camí triomfal. També hi ha en Ramper, que diu xistos d'aquells del senyor Rufasta.

Dissabte fórem al ball de disfresses de Novedats, on una vegada més la mà savia de la senyora Pepita posà de manifest lo bé que sab organitzar aquestes coses. Es va ballar fins a l'hora que retiren els serenos i allí la flor i nata de les querides dels senyors Esteves i lo més triat dels queridos de les nostres entretingudes arrambaren i es divertiren de valent. Senyora Pepita, per molts anys pugui fer tan bones obres!

I al «Principal» preparen *Bric a Brac*, una revista portada de París per en Gibert, que diuen que farà tro-nar i ploure. A veure si serà veritat. Mentre no resulti una segona edició dels *Shitchos*, de infausta memorial

EL NEBOT TAFANER

LLETRES DE LLOFRIU

Kiku. No van ni amb rodes.—*D'Onix*. Estan molt bé i seran publicats. — *Toni Ros*. S'aprofitaran. — *Pileta*. Aniràn sortint. — *K. K. Túa*. Lo mateix li dic, salero. — *Von Mignó*. Amb paciència i saliva mirarem de ficar-li. — *K. Nela*. Ho llegirem amb calma. — *Artagnan*. Id. id. id. — *Laura Brunet*. Si, prenda, si, li farem entrar i els nostres lectors n'estaran molt contents. Que n'ha de ser de catxonda, reina! — *Cabo S*. Aquesta setmana, ja estava compost lo altre. Començarem la que vé. Dispen s i

TEATRE NOVELTATS CARNAVAL - AURIGEMMA 8 - Grans balls - 8

Tercer de la sèrie

“BALL BLAU”

El dissabte proper dia 23

28 de febrer, tarda, Dijous gras
GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS
Nit, l'aristocràtic i clàssic
BALL PARÉ TRAVESTI

ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. Manso, 30, 3.-2.

BARCELONA

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

GRAN SALÓ DE BALL
La Bohemia Modernista

El més elegant i
concorregut: : : :
GRANS BALLS
DE CARNAVAL

Nova casa de gomes higieniques LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95
Preciosíssims e higièncs estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes.
Tenim de tot i per a tots i

GAMIANI

Edició completa, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.
COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Especcifics.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.
Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES
Gaŕfeu UN RAL i n'estalviafeu MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndides habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE / Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)
Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONES REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAIOSAS
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADAS DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
— Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. — 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

QUIbada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavajes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze ptes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENCLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, prl. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
Dissabtes, Inyecciones de 606 i 914 a 6 pessetes.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisolf

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagaldá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la caps. 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

- M'empipa desenvolupar-me tant, per les barbaritats que em diuen els homes pel carrer..
— I això la molesta?
— Naturalment; com que només me les diuen!...